

škodné příhodě. Kdyby byl správný právní názor odvolacího soudu, že i poškozený Rudolf R. spoluzavinil škodnou příhodu, musilo by to důsledně vésti k zamítnutí žaloby proti nedospělému Janu P-ovi. Ustanovení § 1304 obč. zák. o dělené vině, podle něhož odvolací soud případ posuzuje, by tu vzhledem ku předpisu § 1308 obč. zák. nepřicházelo v úvahu. Než odvolací soud nesouhlasí s právním názorem odvolacího soudu, že poškozený Rudolf R. spoluzavinil škodnou příhodu. Odvolací soud spatřuje jeho spoluzavinění v tom, že, ačkoliv viděl již před osudným hodem, že P. sráží klackem kaštany se stromu a že se opět k tomu chystá, postavil se za něho v nebezpečné vzdálenosti 1 m obličejem k jeho zádům. Uváží-li se však, že R. byl v době příhody teprve dvanáctiletý, nelze seznati, že nebezpečí bylo pro něho při vynaložení pozornosti a opatrnosti, kterou jest u hochů jeho věku předpokládati, předvídatelné, an nestál těsně za zády žalovaného, nýbrž ve vzdálenosti 1 m. Jest proto vyloučiti spoluzavinění poškozeného na škodné příhodě. Přes to však odvolací soud nepochybil, uznáv, že žalobní nárok jest důvodem po právu jen polovicí. Věc jest posouditi podle § 1310 obč. zák. Podle tohoto zákonného ustanovení nemusí soudce uložit nedospělci v případech v tomto paragrafu uvedených celou náhradu škody, nýbrž může, uváže všechny okolnosti, uznati jen na její část. Náhradní nárok proti nedospělému škůdci jest podpůrný, jsa vázán podmínkou, že poškozený nemůže obdržeti náhradu na osobách dozorcích podle § 1309 obč. zák. Ježto v souzeném případě bylo právoplatně uznáno, že žalobní nárok na náhradu škody proti spolužalovaným rodičům nezletilého Jana P-a není po právu, jest tím ona předurčující otázka již vyřešena. Zavinení žalovaného spatřuje odvolací soud právem v tom, že se před hodem klackem neohlédl, nestojí-li někdo v jeho blízkosti. Takovou pozornost a dbalost lze požadovati i na hochu ve věku žalovaného (11 roků). Uváží-li se však, že žalovaný nezpůsobil R-ovi poranění úmyslně a že jeho neopatrnost nelze označiti ani za hrubou (§ 1324 obč. zák.), neboť nebylo prokázáno, že věděl, že R. stojí za jeho zády, bylo na místě a spravedlivé, by byla žalovanému uložena náhrada jen částečná. Jako přiměřenou a slušnou (§ 1310 obč. zák.) uznává odvolací soud polovinu, jak uznal i odvolací soud, ovšem z jiných důvodů, jež jak dovedeno, odvolací soud nesdílí.

Čís. 11609.

Říšskoněmecký rozsudek pro zmeškání není v tuzemsku vykonatelný, nebyla-li žalovanému doručena žaloba s obsílkou, nýbrž jen vyzvání, by převzal spis německého soudu bez bližšího označení, co obsahuje. Nejde o vstup žalovaného do sporu, byl-li podán proti rozsudku pro zmeškání jeho jménem odpor osobou, jež nebyla vykázána jako jeho plnomocník. Lhostejno, že k jednání o odporu byl obeslán žalovaný k rukám tohoto svého domnělého zástupce a napotom i žalovaný sám, nedostavili-li se k tomuto jednání ani žalovaný ani jeho zástupce.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1932, Rv I 562/31.)

Procesní soud první stolice vyhověl odporu dlužníka proti povolení exekuce na základě rozsudku úředního soudu v Lipsku a prohlásil exekuci za nepřipustnou. Důvody: Soud má za prokázáno, že úřední soud v Lipsku žádal o doručení žaloby podané vymáhající stranou u tamního soudu 31. srpna 1928, kteréžto dožádání bylo vráceno presidiem zemského soudu civilního v Praze výnosem ze 24. září 1928, by byla zachována napříště stanovená cesta prostřednictvím příslušného sborového soudu. Na to dožádal úřední soud v Lipsku znovu o doručení pouhým předáním ve smyslu čl. 7. odst. 1. německo-československé smlouvy o právní pomoci z 20. ledna 1922, což vyřídil okresní soud na Žižkově tím, že doručil odporující firmě na modrý lístek vyzvání, které jí bylo dne 11. ledna 1929 k vlastním rukám doručeno. V důsledku toho vynesl úřední soud v Lipsku dne 25. února 1929 rozsudek pro zmeškání. Proti rozsudku podala odporující strana odpor advokátem Dr. K-em, a k odporu ustanoveno stání na 22. dubna 1929. Poněvadž nedošel výkaz o obsílce ke stání, bylo odročeno na 6. května 1929, avšak na tento termín nedošlo doručení a stání odročeno na 20. června 1929 s dodáním Dr. K-ovi, které bylo doručeno Dr. K-ovi dne 12. dubna 1929. Rok na 20. června 1929 byl však na návrh žalobkyně odložen na 2. srpna 1929, obeslání bylo doručeno Dr. K-ovi dne 3. července 1929 k vlastním rukám Dr. K-a 5. července 1930 a při tomto roku opět vynesl rozsudek pro zmeškání. Dále má soud za prokázáno, že odporující straně bylo k vlastním rukám doručeno vyzvání tohoto obsahu: »Za účelem doručení spisu saského úředního soudu v Lipsku dostavte se k soudu do tří dnů do síně čís. 8. Nedostavíte-li se, bude spis vrácen s tím, že přijetí bylo odepřeno.« Pro rozhodnutí této věci jest závažné, zda žaloba byla doručena k vlastním rukám osoby, proti které má býti vedena exekuce. Soud na podkladě skutečností shora uvedených a za prokázané vzatých dospěl k přesvědčení, že žaloba nebyla doručena odporující straně vůbec, zejména způsobem, jak předpisují § 106 a násl. c. ř. s., nýbrž, že jí bylo doručeno jen vyzvání k vlastním rukám, by se dostavila k soudu do tří dnů ku převzetí spisu saského soudu bez jakéhokoliv bližšího označení, co za spis to je, s dodatkem, že, nedostaví-li se, spis bude vrácen s tím, že přijetí bylo odepřeno, takže nebylo dáno poučení podle § 104 c. ř. s. a nemůže tudíž nastati účinek řádného doručení žaloby. Nemohl tudíž také platně býti vynesl rozsudek pro zmeškání 25. února 1929 před úředním soudem v Lipsku, avšak ani rozsudek ze dne 2. srpna 1929 tamže vyneslý, poněvadž schází předpoklad řádného doručení žaloby, což nemohlo nahraditi pozdější obeslání Dr. K-a, který však tamnímu soudu ani nepředložil plnou moc, takže nebyl vykázaným plnomocníkem odporující strany. Pakliže tedy tamní soud přece vydal rozsudek, nelze mu vzhledem k předpisu § 80 čís. 2 a § 81 čís. 1 ex. ř. v tuzemsku přiznati vykonatelnost. Bylo proto rozsudku úředního soudu v Lipsku ze dne 25. února 1929 pokud se týče ze dne 2. srpna 1929 z tohoto důvodu k odporu povinné strany odepřiti v tuzemsku vykonatelnost a exekuci podle něho povolenou prohlásiti za nepřipustnou. Odvolací soud změnil napadený rozsudek v ten smysl, že jest rozsudek úředního soudu v Lipsku vykonatelný a že jest přípustná exekuce na jeho základě povolená. Dů-

v o d y : Odvolání má soud odvolací za odůvodněné. Nelze sice přisvědčiti vývodům odvolatelky, že žaloba, podaná vymáhající stranou na odporující firmu u úředního soudu v Lipsku pod č. j. 20 Cg 2138/28 byla doručena zmocněnci odporující strany Dr. K-ovi s předvoláním na 22. dubna 1929, dne 12. dubna 1928 a opět dne 3. července 1929, s předvoláním na den 2. srpna 1929 a přímo žalovanému, správně odporující firmě, prostřednictvím okresního soudu pro Prahu-Východ do vlastních rukou dne 5. července 1929, současně s obesláním k ústnímu jednání ustanovenému na den 2. srpna 1929; to ze spisů úředního soudu v Lipsku č. j. 20 Cg 2138/28 nevyplývá, jak odvolatelka míní, neboť je jimi sice prokázáno, že Dr. K-ovi a odporující firmě byly doručeny obsílky k řečeným jednáním, avšak bez žaloby. To však stačí k vykonatelnosti vydaného rozsudku v obvodu Čsl. republiky; jest správné mínění odvolatelky, že procesní soud, ana se strana odporující nedostavila k roku ze dne 2. srpna 1929, právem vydal rozsudek pro zmeškání — správně zamítl odpor podaný odporující stranou proti rozsudku pro zmeškání ze dne 25. února 1928. Podle vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924 čís. 131 sb. z. a n. neplatí při rozhodování o exekučních návrzích na základě rozhodnutí německých soudů ustanovení § 80 odst. čís. 2 exekučního řádu a lze pro vadnost při doručení opatření, jímž spor byl zahájen, odepřítí exekuci jen za týchž podmínek, jež podle § 328 čís. 2 německého řádu soudního vylučují uznání československých rozsudků v Německé říši. Podle citovaného zákonného ustanovení nelze v Německu uznati rozsudek cizozemský, je-li žalovaný, který podlehl, německým státním příslušníkem a nevstoupil do sporu, pokud obsílka neb opatření, jímž byl spor zahájen, nebylo mu doručeno ani osobně ve státě procesního soudu, ani právní pomocí se strany německé. Tato ustanovení platí při vzájemnosti navzájem, ohledně rozsudků německých soudů proti československým příslušníkům. Podle toho není vykonatelnosti německého rozsudku v souzeném případě na závadu okolnost, že odporující firmě nebyla žaloba doručena, neboť to bylo odčiněno tím, že firma, podavši proti rozsudku pro zmeškání odpor, do sporu vstoupila. Doručení obsílek Dr. K-ovi nebylo ovšem řádným obesláním odporující strany, ježto se nevykázal písemnou plnou mocí a nemůže býti považován za jejího zmocněnce, avšak obeslání k jednání dne 2. srpna 1928 stalo se řádně a odporující strana měla možnost ve sporu pokračovati.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Prvý soud vyhověl odporu dlužníka proti povolení exekuce na základě rozsudku německého soudu proto, že dlužník prokázal, že mu nebyla doručena žaloba s obsílkou, nýbrž jen vyzvání, by převzal spis německého soudu bez bližšího označení, co obsahuje. Odvolací soud zamítl však odpor proto, že dlužník vstoupil do sporu podáním Dr. K-a, které obsahovalo odpor proti rozsudku saského soudu pro zmeškání, a že se pak nedostavil k roku nařízenému k jednání o odporu, ač mu byla obsílka k němu doručena do vlastních rukou. Vstup do sporu shledal odvolací soud v po-

dání Dr. K-a, který jménem dlužníka podal odpor. Ale odvolací soud přehlíží, že se podání Dr. K-a stalo bez plné moci dlužníka a podle zjištění prvního soudu nebyl Dr. K. jako plnomocník povinné vykázán. Nelze tedy mít za to, že tímto podáním Dr. K-a dlužník vstoupil do sporu, ana plná moc Dr. K-a není prokázána. K jednání o odporu byl sice obeslán dlužník k rukám Dr. K-a a později i dlužník sám. Ale ani on ani Dr. K. se k jednání nedostavili a proto nelze říci, že dlužník vstoupil do sporu po podání odporu, zejména, uváží-li se, že mu nebyla žaloba vůbec doručena a dlužník tedy nevěděl, o čem má býti jednáno. Nerozhoduje, že měl možnost pokračovati ve sporu při roku o odporu nařízeném na 2. srpna 1928, an se tohoto roku nesúčastnil a proto do sporu nevstoupil. Proto nelze uznati vykonatelnost německého rozsudku, a poukazuje se v dalším na rozsudkové důvody soudu první stolice a souhlasné s nimi důvody napadeného rozsudku.

Čís. 11610.

Dohoda ve smíru, že budou nahrazeny útraty (část jejich), jak budou soudem upraveny, vztahuje se, není-li jiné vůle stran, nejen na útraty právního zastoupení, nýbrž i na svědečné a znalečné.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1932, Rv I 625/31.)

Žalovaná firma přistoupila svého času ke sporu Anny H-ové proti nynějšímu žalobci o náhradu škody jako vedlejší intervenientka tehdejšího žalovaného. Smírem v onom sporu zavázal se nynější žalobce a žalovaná firma zaplatiti Anně H-ové útraty sporu, jak budou soudem určeny, každý jednou polovicí. Žalobce zaplatil svědečné a znalečné a domáhal se žalobou, o níž tu jde, na žalované náhrady poloviny zapraveného svědečného a znalečného. Žalovaná namítla v podstatě, že se smír v dřívějším sporu týkal jen náhrady útrat právního zastoupení, nikoliv náhrady svědečného a znalečného. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatelka nenapadá názor odvolacího soudu, že znalečné Dr. M-a a svědečné svědků Z-ové, Dr. H-a, Anny a Josefa H-ových jsou útratami sporu Anny H-ové, jež nabídla tyto důkazy, ale hájí názor, že útratami sporu podle dohody s finanční prokuraturou jest rozuměti jen útraty právního zastoupení, ježto je ve smíru uvedeno, že strany rozepře nahradí Anně H-ové útraty, jak budou soudem upraveny, a že se strany nynějšího sporu nezavázaly hraditi všechny procesní útraty, nýbrž jen ty, které soud uzná, tím méně veškeré útraty sporu, t. j. i svědečné i znalečné. Dovolatelce nelze přisvědčiti. K útratám sporu nepatří jen útraty právního zastoupení, nýbrž i svědečné a znalečné, jež také soud upravuje a které strana jest povinna zaplatiti. Proto nelze dohodu o náhradě útrat omezovati jen na